

Liviu Ioan Stoiciu

Opera poetică

1

1978-1989

Prefață
de RĂZVAN VONCU

CUPRINS

Prefață – Uvertură la o substituție de paradigmă / 5

La fanion / 17

EVOE! / 19

PE LINIE MOARTĂ / 34

Caietul Debutanților 1977 / 67

BALANS / 68

Caietul Debutanților 1978 / 71

CANTONUL 248 / 72

Inima de raze / 81

cimitirul terfeloagelor / 83

COPACUL CARE FACE MIEI / 129

din noroiul fierbinte / 129

Când memoria va reveni / 153

GLASURI DIN LABIRINT / 183

Antologate / 247

O lume paralelă / 251

DESENE RUPESTRE / 253

TOAMNĂ ASTRALĂ / 262

MIRACOLE / 270

DE LA O LUME LA ALTA / 280

MACHETE ZBURĂTOARE / 288

Notă biobibliografică / 296

Referințe critice / 302

La fanion

Cuprinde și ciclurile de versuri apărute la Editura Albatros
în 1978 în „Caietul debutanților – 1977” (Balans) și
în 1979, în „Caietul debutanților – 1978” (Cantonul 248)

„La fanion. Versuri” de LIVIU IOAN STOICIU, Editura Albatros, 1980 (Lector Gabriela Negreanu), volum premiat la CONCURSUL DE DEBUT, ediția 1979. (Concursul de poezie al Editurii Albatros. Juriul concursului de debut poezie al Editurii Albatros pe anul 1979, alcătuit din Mircea Sântimbreanu, directorul editurii — președinte, Ion Acsan, Constanța Buzea, Ștefan Aug. Doinaș, Domnica Filimon, Gabriela Negreanu și Laurențiu Ulici, a acordat următoarele premii: Aurel Pantea: „Casa cu retori”, Liviu Ioan Stoiciu: „La fanion”, Matei Vișniec: „La noapte va ninge”)

se dedică SOFIEI STOICIU

*/ zeu, plin de furia iubirii, o, ȋap, fii bun! Căci noi, poeȋii
începem și sfârșim cântarea cu tine...*

HOMER

STĂ TABLA, acoperită cu ceară, înscrisă, numai literă
greacă, stă pasăre cu pește în cioc, antică,
jumătate femeie, încremenită: ă... mă, copii, iz-
vorul, spunea bătrânul nostru, fum, pensionar, pro-
fesorul, izvorul vieȋii a
fost întunericul... ă... la început domnea
visul, un haos... (și aici făcea o pauză, lungă... își
înconjura tâmplele cu panglici
albe și își așternea, pe scaun
o blană de iepure: își scobe-
a un dinte, mai gusta din vin și deschidea o carte, veche,
de poezii, citind în gând... și fiindcă tot tăcea, îmi
pierdeam răbdarea și silabiseam:) pâ-clă, bre, vezi, e
tot cantonul... (cantonul 248, haltă
CFR...) și desfășuram pielea de bou, a lirei
și lustruiam, ostentativ, în fața lui, carapacele ei
de broască țestoasă (acordând apoi corzile, din măruntaie
de oaie, prinse în două brațe, de
o vergea de trestie, cu foarte mare atenție...)

EHE, ȘEDEA URIAȘUL, umbră, cu cincizeci de capete și
o sută de brațe, la circ, la noi, acasă, în cușcă, în
leasă (de cereale, goală vara), prostit: duminica, după
ce ne întorceam toți de la biserică, de la
Adjudu-Vechi, îi dădeam o prăjitură, acolo, făcută
de mama, o rânză și un măr pădureț și el, atunci, o
dată prindea puteri și striga, de o speria
pe cantoniereasă: ah, Cronos, ah, vino
să joci zaruri cu mine, să pierzi, bă și să
te pui să înghiți, iar, aici, în
haltă, un bolovan, înfășurat în scutece, să
mă stric de răs, ah: că pe insulă, în Creta, cu lapte
de capră și miere, așa, a crescut fiul tău, inspector,
să îți ia tronul (de aur) și
să devie stăpân în
ceruri,
foșnind cenușa

TU, DAR, ÎȚI TRAGI CIORAPUL, stai
la porțile palatului (nu în ceruri, nu, ci
în pod, la grajd...), cu o rochie întoarsă pe tine și
cu un bici de îmblânzitoare în mâini, mirosind
a gaz (așa!..., a șters și ea sticlele la
felinare, de lampă, la barieră, ce...), stai
în fața butoaielor, unul
cu darurile binelui, altul
cu darurile răului și nu știi
la care să dai drumul azi: fă, o întreb eu, fluturile,
sui pe scară, o acadea
nu găsești pe acolo?... (ă... „ca a-
titudine estetică... ă?...”)

și o dată mă trec broboanele: vine
fulgerul!... văz
cum i se ridică și
cum i se coboară părul, pieptănat pe frunte, lui
Zeus, trăznind în ogradă

nucul (balaur și el cu o sută de capete): văz, iar cum iese pisica, înnebunită, numai schelet, din bucătărie alergată de un dulău, cu două guri, cum în șapca de ceferist, a lui tata, Moira Lahesis, împodobită cu coroniță, din flori de pajiști, îi trage sortii, cu nouă luni înainte de naștere, Sofiei, surioara mea, sinucigașa și cum tu, ah, colega de bancă, în școala primară, în sat, vii, în vis și îmi dai drumul la sânge, femeie, jumătate șarpe...

PE ARȘIȚĂ, sufletul meu, zeu al somnului, zboară, cu măciulii de mac în mâini, la tine, în prepeleac, la deal, la Șîșcani, unde stai, sperietoare, cu capul numai viță, învelită în piele de cerb, cu sulită pe umăr și îți toarnă, din cornul lui, invizibil, o licoare, în pompa de stropit vie, să faci un duș și să strigi în vis: evan, băieți!... evoe!..., alaiului cu cununi de iederă mergând pe asini și cu ciorchini copți în palme, bețivi cu figuri cunoscute, muncitori la linie, la întreținere...

MĂI, FRATE, ia te uită: din cer, vine în veșmânt lung (cusut de ea), vai de mine... (cine?...) cantoniereasa!... nu se poate, în car de argint, tras de doi cai (nemuritori, păi...), cu roți de aur (și spițele de aramă...): a, nu e ea, tu, ai dreptate, e nevasta lui Zeus (șeful), o fi venit la tine, la vacă (priponită pe zonă), să

o verifice dacă
e și ea, acolo, o minune, fecioară, transformată, nu?... că
să nu fie amantă... ă-lei!..., priviți, bre, sus, la...
sărut mâna, madam
Hera, pa... și o dată își scoate căciula
țăranul și femeile, pe peron, găsite, în haltă (așteaptă
ultimul tren, care oprește aici, personalul
de șase) o dată simt că le mușcă
dantela de sân... (și se lasă o ceață...)

DANS, în sala de ospete a zeilor!... se servește
ambrozie... și porumb fiert... taci, fă... dormiți o
dată, striga mama... și nectar, șopteam eu, în
continuare... Appllon, în-
frumusețat (cu frunze de laur, pe
frunte, da?... vai, ce deșteaptă
sunt...), în fața corului, acompaniază, cu pana de
fildeș, la kithară... în spatele lui, Muzele, în
cămăși de noapte, spală, în nouă ligheane, picioarele
oaspeților (bărbați de aer), îmbrăcați bine, în
hlamide, cu tiv de aur, cu părul legat în panglică și
pomădați cu smirnă... ă... (intră
în vorbă și sora, cu patru ani mai
mică decât mine, Ita:) iarna, cu arcul (de argint), zboară,
așa, în țara aia... aia... unde e primăvara... e...
(veșnică, a hi-per-bo-re-i-lor) în car, tras de lebede...
cine, domnule?... termină!... haidem, fă, mai
bine, să vedem dacă e cineva la
barieră: acumă, noaptea?... păi, cât e ora?... trebuie
să treacă împărăteasa, cu
secera lunii (pe cap), dacă nu
o fi și trecut, trasă de tauri, cu coarnele
răsucite... chiar, că a
lăsat vorbă profesorul... ia... și ne uităm, nădușiți,
afară, grămadă, pe geam (zgâriind
florile de gheață)... și
ce vedem: un balaur, cu o gură, a-

oleu, cu trei rânduri de dinți și cu trei limbi și
pe gât cu o creastă de metal... deja
țipam toți...

și o dată sărea tata, din pat și venea la
noi: vă scot afară!... și nu
mai mișcam: ne făceam că visăm, cu respirația
tăiată și țineam, sub plapumă, strânsă, o
sabie, cu mânerul de lemn, plină de sânge... (noapte
bună)

BAU-BAU, face arsura în ochi: zeul fierar, numai
funingine și numai praf, șchiop
și urât, suit pe asin, beat, înconjurat de Menade, este
invitat la dans: i se dă
un toiag, înfășurat în viță de vie, la cap
cu un fruct, de pin și
este îmbrăcat, tot, în iederă: făcliile fumegă
și sunetele de timpane
rag: ah, melancolie, ah, cântă el, cuib
al miresmelor, din care răsare, ă... cenușa, din
sufletul meu, îndrăgostitul, ah: ești
un trandafir, crescut din sângele ei, albastru, hâc,
ești o arătare de muritor, gata să
îi jertfească fi-
inței-cu-trei-sâni (Afrodită..., ecou) o
juncă albă, cu
coarnele poleite în aur (dacă
nu o fi apucat fiul ei, cu aripi, cine
știe, să îi
mai înmoaie, cu săgeata lui, fără vârf și cu plumb
sub trestie, nebunia...), auzi

MARE MOLEȘALĂ, fă, azi... da...
 me-ta-mor-fo-ză...,
 îmi vine în gând (așa, un cuvânt...)... a, hai
 la întrecere... gata: eu
 mă prefac în leu și tu în
 carte... ba, invers! și cine se transformă în...
 în... mă rog, ceva-ieșit-din-comun („iată
 improvizarea!...”), câștigă... bun... eu
 sunt panteră... sau mistreț... tu, apă... sau o
 albină... sau ursoaică... uite, eu o să fiu
 o... ghici?... o pupăză... nu, o șopârlă... iar eu,
 cărăbuș... ba, lotus... ba, mentă!... poftim,
 greiere... cocoș!... a! (și făcu a
 lehamite)... cocor... broască!... iapă, na... na,
 cerb!... ă-lei, fii acuma atent: unu, doi, trei... sunt
 stâncă... bravo (mormăi eu), în mijlocul liniei...
 vălei, Niobe, mișcă... alo!...mă sperii: fato, ieși
 din vis, ce naiba, vine trenul!... urlu: nebuno!..., la
 o parte... (ea, nimic...), a!... în
 ultima clipă, locomotiva, trans-
 figurată în pisică, oprește, serioasă, la
 picioarele ei, îi linge gleznele și zice: bă,
 mocofanilor, unde ați mai văzut voi
 accelerat să
 nu vă rupă oasele!... (așa că, pardon, să
 îi dăm voie, el
 a ieșit pe primul loc, aici și
 coroana, din frunze de stejar, e
 a lui)
 mai departe...